

Arrest

nr. 210 884 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 4 september 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 mei 2013 en 25 juli 2017 geactualiseerd.

Voormelde aanvraag wordt op 10 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Op 18 juli 2017 wordt deze beslissing echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 189 824. Op 4 september 2017 wordt de aanvraag vervolgens opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 7 oktober 2017 ter kennis gebracht aan verzoekers en betreft de eerste bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

"NIEUWE BESLISSING INZAKE AANVRAAG 9BIS VAN 13.03.2012 NAAR AANLEIDING VAN HET VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN VAN 18.07.2017

Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2012 werd ingediend en op data van 19.05.2013 en 25.07.2017 werd geactualiseerd door :

*B., K. (R.R. ...)
Geboren te Artashat op (...) 1972
K., K. (R.R...)
Geboren op (...)1972 te Artashat
Meerderjarige zoons:
B., G. (R.R. ...)
Geboren op (...)1994
B., V. (R.R. ...)
Geboren op (...)1998
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)Sint-Truiden*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielprocedure werd afgesloten op 26.04.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk acht maanden voor de eerste en iets meer dan een jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor ernstige moeilijkheden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst waar zij geen normaal en veilig leven zouden kunnen leiden maar zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen ernstige moeilijkheden zullen ondervinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Betrokkenen halen verder aan dat zij bij een terugkeer in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie terecht zullen komen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 37 jaar in het Armenië en hun verblijf in België, hun opgebouwde banden en hun integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een financieel zwakke en kwetsbare situatie terecht zullen komen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op de scholing van hun kinderen en halen aan dat een terugkeer een delicate herintegratie zou inhouden in een totaal verschillend schoolsysteem. Echter, we stellen vast dat beide kinderen reeds meerderjarig zijn (G. al sinds 10.07.2012 en V. sinds 04.03.2016) en dus niet langer leerplichtig. Evenmin worden er aangetoond dat hun kinderen in het huidige schooljaar 2017-2018 gestart zijn. Voor B. V. wordt er een schoolattest voorgelegd voor het schooljaar 2016-2017 maar voor B. G. heeft het laatste schoolattest betrekking op schooljaar 2011-2012. Bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen schoolattesten voor G. voor de schooljaren 2009-2010, 2010-2011 en 2011-2012 en voor V. enkel voor schooljaar 2016-2017 hoewel de verklaringen van de schooldirecteur aantonen dat hij ook de schooljaren 2010-2011 en 2011-2012 naar school ging. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen hier op regelmatige wijze en gedurende lange tijd schoolliepen. Bovendien kan het feit dat hun kinderen hier naar school gegaan zijn, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de scholing van de kinderen in de periode van 21.12.2010 (na het ongegrond afsluiten van hun aanvraag 9ter) tot 16.03.2012 (datum waarop ze voor de tweede maal asiel aanvroegen) en sinds 26.04.2013 (datum waarop hun tweede asielprocedure negatief afgesloten werd) plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar Armenië hun integratieproces zal afbreken voor lange tijd, dat mogelijks hun integratieproces volledig teniet gedaan zal worden waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Verzoekers verwijzen naar diverse bepalingen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Echter, gezien hun beide kinderen reeds meerderjarig zijn, kunnen zij zich niet nuttig meer beroepen op de bepalingen van dit Verdrag.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij niet vallen onder de uitsluitingsgronden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds november 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij hechte sociale banden opgebouwd zouden hebben, dat zij uitstekend Nederlands zouden spreken, dat zij hun verantwoordelijkheid wensen op te nemen, dat zij niet afhankelijk wensen te zijn van de overheid, dat zij absoluut werkwillig zouden zijn, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij met succes diverse certificaten behaald zouden hebben, dat zij gewaardeerd zouden worden als integere personen, dat zij volledig georiënteerd zouden zijn op de Belgische samenleving, dat zij zich volledig aangepast zouden hebben aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak en dat zij hun attest van inburgering voorleggen evenals verschillende deelcertificaten Nederlands, hun getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, verschillende getuigenverklaringen, een Armeens diploma van mevrouw K., een arbeidsovereenkomst d.d. 13.05.2013 voor mevrouw K. en een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer d.d. 13.05.2013) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 4 september 2017 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer K. B. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: B., K.
geboortedatum: (...)1972
geboorteplaats: Artashat
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015."

Op 4 september 2017 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw K. K. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: K., K.
geboortedatum: (...)1972
geboorteplaats: Artashat
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015"

Op 4 september 2017 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer G. B. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: B., G.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Artashat
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015.”

Op 4 september 2017 wordt tot slot de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer V. B. Dit is de vijfde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

*Naam, voornaam: B., V.
geboortedatum: (...)1998
geboorteplaats: Artashat
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers lichten dit middel toe als volgt:

“B. M.B.T. DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP : MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING:

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoekers de volgende middelen tot nietigverklaring op :

- M.b.t. de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 4 september 2017 :

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds november 2009 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoekers negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de twee asielaanvragen van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en hun kinderen en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 4 september 2017 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 13 maart 2012 alsook de actualisaties dd. 19 mei 2013, dd. 25 juli 2017 en dd. 8 september 2017 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoekers dateert van 13 maart 2012, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 4 september 2017, hetzij bijna vijf en een half jaren later, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen objectieve grondslag waarom verweerder bijna vijf en een half jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers en hun kinderen hebben zich in die lange tussenperiode, sedert 2012 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op het feit dat de asielprocedure van verzoekers "niet als onredelijk lang kan beschouwd worden", doch rept met geen woord over het feit dat verweerder zelf er bijna vijf en een half jaar over gedaan heeft om een beslissing te nemen inzake verzoekers 9bis aanvraag.

In hun 9bis aanvraag baseerden verzoekers zich specifiek op redenen van verregaande integratie, het verbreken van de banden met hun herkomstland, het schoollopen van V. en G. etc., als redenen om hun 9bis aanvraag vanuit België in te dienen.

Het gaat niet op dat verweerder louter de vinger legt op de (relatief korte) behandelingsduur van het asioldossier bij het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tegelijk met geen woord te reppen over de buitensporig lange duur om zelf een beslissing te nemen in een dossier dat door verweerder zelf wordt behandeld.

Hiermee geeft verweerder blijk van een gemis aan verantwoordelijkheidszin.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder , rekening heeft gehouden met de actualisatie die door verzoekers advocaat bij het administratief dossier was toegevoegd op 8 september 2017. (Stuk 6)

In de actualisatie dd. 8 september 2017 waren in totaal 7 bijkomende stukken toegevoegd, waaronder een schoolattest regelmatige leerling op naam van V. voor het schooljaar 2017-2018 ; een schriftelijke verklaring dd. 21 augustus 2017 van de directeur van de school van V. ; een handtekeningenlijst van de leerkrachten van de school van V. en 3 arbeidsovereenkomsten.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing was weliswaar genomen op 4 september 2017 doch werd pas betekend aan verzoekers op 7 oktober 2017.

Tot 7 oktober 2017 waren verzoekers in de veronderstelling dat verweerder nog steeds geen beslissing had genomen in hun 9bis aanvraag en dat zij hun dossier nog geldig konden actualiseren.

Verweerder was via de Stad Sint-Truiden op de hoogte gebracht dat verzoekers pas op 7 oktober 2017 in kennis gesteld waren van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 4 september 2017.

Gezien het belang van de bijkomende stukken en het feit dat deze stukken belangrijke actuele informatie over de toestand van verzoekers verschaften ; zoals het feit dat V. een belangrijke schoolopleiding aan het volgen is en het gegeven dat beide verzoekers en hun zoon G. concreet uitzicht op een vaste tewerkstelling hebben ; was er geen ernstige reden voor verweerder om geen rekening te houden met deze bijkomende elementen ; al dan niet in de vorm van een navolgende beslissing ; hetzij door de thans bestreden beslissing in te trekken en een nieuwe beslissing te nemen.

Zo vermeldt het 'attest van regelmatige leverbijwoning dd. 01/09/2017' op naam van V. het volgende :

"...als regelmatige leerling van 1 september 2017 tot 30 juni 2018 het derde leerjaar van de derde graad, ingericht onder de vorm van een voorbereidend jaar op het hoger onderwijs,..." (Bijkomend stuk 35 in de actualisatie dd. 08/09/2017)

In de schriftelijke verklaring dd. 21/08/2017 van de directie van de school van V. wordt het volgende verklaard :

"...Bovendien is het voor de leerling van essentieel belang dat hij zijn opleiding op deze school kan voortzetten en afmaken. Hierdoor zullen de kansen op de arbeidsmarkt sterk vergroten. Wij zien V. dan ook als een voorbeeldige leerling, zowel qua attitude als kennis, die we in de toekomst graag in deze school zijn diploma willen zien halen." (Bijkomend stuk 35 in de actualisatie dd. 08/09/2017)

Indien verweerder met deze bijkomende gegevens had rekening gehouden, dan was de motivering in de thans bestreden beslissing ("Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen hier op regelmatige wijze en gedurende lange tijd schoolliepen.") helemaal anders geweest.

Ten derde verklaarden verzoekers op het Gemeentehuis van Sint-Truiden (in het kader van de SEFOR formaliteiten) dat V. en G. bij een terugkeer naar Armenië het risico lopen om direct te worden ingelijfd in het Armeense leger om daar hun verplichte militaire dienst te moeten vervullen.

V. en G. vrezen dat zij dan als dienstplichtigen zullen worden ingezet in het gewapend conflict van Nagorno-Karabach of in de grensregio tussen Armenië en Azerbaidzjan en dat zij dan gedurende onbepaalde tijd geen uitzicht meer hebben op een terugkeer naar België.

V. en G. waren resp. 11 jaar en 15 jaar toen zij hun ouders hadden vergezeld om naar België te komen.

Zij doorliepen hun middelbare school in België.

V. volgt actueel nog steeds een opleiding in het Technicum in Sint-Truiden.

Met het herkomstland van hun ouders hebben V. en G. de banden verbroken.

Bij een terugkeer naar Armenië voor de loutere formaliteiten van de indiening van 9bis aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, lopen zij het risico om als dienstweigeraars te worden vervolgd.

Deze vrees werd door verzoekers meegedeeld tijdens hun recente gesprek op het Gemeentehuis van Sint-Truiden.

Het is opmerkelijk dat verweerder dit probleem, ofschoon hierover melding werd gedaan op het Gemeentehuis van Sint-Truiden en deze informatie zich in het administratief dossier zou moeten bevinden, volledig doodzwijgt in de bestreden beslissing.

Ten vierde verklaarden verzoekers op het Gemeentehuis van Sint-Truiden (eveneens in het kader van de SEFOR formaliteiten) dat zij geen naaste familieleden meer hebben in Armenië en dat hun familie (moeder, zus, broer, neven etc.) allemaal in de USA wonen en werken en de Amerikaanse nationaliteit hebben. (Stukken 7-14)

Indien verweerder met deze gegevens had rekening gehouden, dan was de motivering in de thans bestreden beslissing ("Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging.") helemaal anders geweest.

In het kader van hun tweede asielaanvraag dd. 16 maart 2012, hadden verzoekers trouwens reeds toegelicht dat hun naaste familieleden niet meer in Armenië maar wel in de USA leven.

Verweerder beschikte over deze gegevens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dd. 4 september 2017 is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 13 maart 2012 alsook in de navolgende actualisaties bleek dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst, Armenië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert november 2009 ; hun verregaande integratie in het land dewelke werd aangetoond aan de hand van meer dan 41 stavingsstukken waaronder aanbevelingsbrieven van Belgische burgers ; behaalde

attesten van gevolgde opleidingen ; het gegeven dat V. en G. in België naar school gaan vanaf 2009 etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar Armenië , waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in november 2009), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)"

2.2 Waar verzoekers hun betoog aanvangen met de vermelding "Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier" wijst de Raad er voor de goede orde op dat artikel 39/69 van de vreemdelingenwet bepaalt: "*§ 1 Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid: (...) 4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen; (...).*" Waar zij in de hoofding van het middel verwijzen naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er nog op dat dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van concrete beginselen wordt aangevoerd. Onder "*middel*" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekers voeren verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het

zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben

gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, verwijzen verzoekers naar hun integratie in de Belgische samenleving en naar hun verblijf in België sinds november 2009. Zij refereren naar het motief omtrent de weigeringsbeslissingen ten aanzien van de asielaanvragen en naar het motief omtrent de integratie, en menen vervolgens dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de diverse gegevens die beschikbaar zijn in hun dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Wat de concrete elementen betreft, bekritisieren verzoekers vooreerst de termijn alvorens een beslissing werd genomen. Verzoekers geven allerlei hypothesen om welke redenen dit zou verantwoord zijn maar zijn de mening toegedaan dat *in casu* de tijd die verstreken is alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen, niet gesteund is op een objectieve grondslag.

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekers voorhouden dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 13 maart 2012 werd genomen op 4 september 2017, hetzij vijf een half jaar later, dit een beperkte voorstelling van zaken is. Meer bepaald werd een eerste beslissing genomen op 10 juni 2013 en werd deze vervolgens vernietigd door de Raad op 18 juli 2017 waarna de beslissing op 4 september 2017 volgde.

Hoe dan ook, wat het uitvoerige betoog van verzoekers betreft dat de beslissing onredelijk lang op zich liet wachten, benadrukt de Raad dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoekers tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat hen schade zou zijn toegebracht. Evenmin tonen zij hun belang aan bij het feit dat er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de duur van de asielprocedure en daarentegen met geen woord wordt gerept over de behandelingsduur van de aanvraag van 13 maart 2012.

Ook benadrukt de Raad dat het annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft en bijgevolg werd de beslissing van 10 juni 2013, tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Het feit dat een uitspraak van de Raad op zich zou hebben laten wachten, verhinderde verzoekers niet om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Vervolgens betogen verzoekers dat geen rekening werd gehouden met de actualisatie van 8 september 2017 met bijhorende stukken. De Raad merkt echter op, zoals verzoekers overigens lijken te erkennen, dat deze dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Een schending van de motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Verzoekers kunnen de stukken ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. De uiteenzetting van de elementen die zouden blijken uit de betreffende actualisatie is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekers betogen dat zij in de veronderstelling waren dat zij de aanvraag nog konden actualiseren, verhindert hen niets deze actualisatie op te nemen in een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij tonen overigens niet aan op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde zou zijn gehouden tot het nemen van een navolgende beslissing of tot het intrekken van de thans bestreden beslissing. De Raad kan verweerder ook bijtreden waar hij in de nota met opmerkingen aangeeft dat het niet de bedoeling kan zijn dat het bestuur telkens wordt verhinderd een beslissing te nemen indien de aanvragers hun aanvraag voortdurend aanvullen. In de mate dat verzoekers de termijn van betekening hekelen, benadrukt de Raad, voor zover als nodig, dat eventuele gebreken in de betekening niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen meebrengen.

Verzoekers kunnen ook niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met hun integratie, het verbreken van hun banden met hun herkomstland en het schoollopen van V. en G.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert immers dat de elementen van lang verblijf en integratie, waarbij hij de elementen opsomt, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Ook omtrent het schoollopen van V. en G. wordt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich daarnaast op de scholing van hun kinderen en halen aan dat een terugkeer een delicate herintegratie zou inhouden in een totaal verschillend schoolsysteem. Echter, we stellen vast dat beide kinderen reeds meerderjarig zijn (G. al sinds 10.07.2012 en V. sinds 04.03.2016) en dus niet langer leerplichtig. Evenmin worden er aangetoond dat hun kinderen in het huidige schooljaar 2017-2018 gestart zijn. Voor B. V. wordt er een schoolattest voorgelegd voor het schooljaar 2016-2017 maar voor B. G. heeft het laatste schoolattest betrekking op schooljaar 2011-2012. Bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen schoolattesten voor G. voor de schooljaren 2009-2010, 2010-2011 en 2011-2012 en voor V. enkel voor schooljaar 2016-2017 hoewel de verklaringen van de schooldirecteur aantonen dat hij ook de schooljaren 2010-2011 en 2011-2012 naar school ging. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen hier op regelmatige wijze en gedurende lange tijd schoolliepen. Bovendien kan het feit dat hun kinderen hier naar school gegaan zijn, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de scholing van de kinderen in de periode van 21.12.2010 (na het ongegrond afsluiten van hun aanvraag 9ter) tot 16.03.2012 (datum waarop ze voor de tweede maal asiel aanvroegen) en sinds 26.04.2013 (datum waarop hun tweede asielprocedure negatief afgesloten werd) plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.”

De Raad merkt overigens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing (RvS 15 juni 2006, nr.

150.163). De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde aldus geheel terecht dat verzoekers' kinderen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing allemaal meerderjarig zijn. Verzoekers betogen dan wel dat V. actueel nog een opleiding in het Tenicum in Sint-Truiden volgt, maar laten na dit aan te tonen. Verzoekers blijven ook in gebreke om aannemelijk te maken dat de kinderen hun scholing heden verderzetten. Voor zover als nodig weze het ook opgemerkt dat verzoekers evenmin weerleggen dat zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden, dat de scholing een gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar de verklaringen die zij zouden hebben afgelegd op het Gemeentehuis van Sint-Truiden in het kader van de 'SEFOR-formaliteiten', meer bepaald dat V. en G. bij een terugkeer het risico zouden lopen te worden ingelijfd in het Armeense leger om daar hun verplichte militaire dienst te moeten vervullen enerzijds en de afwezigheid van naaste familieleden in Armenië, het wonen en werken van hun familie (moeder, zus, broer, neven, etc.) in de USA en hun bezit van de Amerikaanse nationaliteit anderzijds waarbij zij verwijzen naar de stukken 7-14 die zij voegen bij hun verzoekschrift.

De Raad benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat deze elementen werden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Integendeel, verzoekers erkennen zelf dat deze verklaringen werden afgelegd in het kader van de 'SEFOR-formaliteiten' en in het kader van de tweede asielaanvraag van 16 maart 2012. Verzoekers verliezen dan ook uit het oog dat de bewijslast betreffende de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden op hen rust en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd omtrent elementen die niet in de aanvraag werden opgenomen. Het komt ook niet de Raad toe de mogelijks relevante documenten uit het administratief dossier te destilleren, noch om alsnog uitspraak te doen over elementen waarvan niet wordt aangetoond dat zij in de aanvraag werden opgenomen.

Bijgevolg worden volgende motieven uit de bestreden beslissing niet aan het wankelen gebracht:

"Betrokkenen halen verder aan dat zij bij een terugkeer in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie terecht zullen komen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 37 jaar in het Armenië en hun verblijf in België, hun opgebouwde banden en hun integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een financieel zwakke en kwetsbare situatie terecht zullen komen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Bijkomend kan worden vastgesteld dat, zelfs indien zij geen familieleden, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Armenië, verzoekers het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) niet weerleggen.

Waar verzoekers vervolgens uiteenzetten dat "uitzonderlijke omstandigheden" niet hetzelfde zijn als omstandigheden van overmacht en dat het "niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden", blijkt niet uit de eerste bestreden beslissing dat dit wel zo zou zijn zodat deze uiteenzetting niet dienstig is.

Tot slot wijzen verzoekers wat de concrete elementen *in casu* betreft – naast hun langdurig verblijf, integratie en het schoollopen van de kinderen waarover reeds hoger uitspraak werd gedaan – naar hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen. Nochtans werd hieromtrent eveneens standpunt ingenomen door de gemachtigde van de staatssecretaris:

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor ernstige moeilijkheden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst waar zij geen normaal en veilig leven zouden kunnen leiden maar zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen ernstige moeilijkheden zullen ondervinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.”

Verzoekers beperken zich opnieuw tot het uiten van algemene kritiek waarbij zij voorbijgaan aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, hetgeen niet volstaat om deze onderuit te halen.

Samengevat kan enerzijds worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Anderzijds dient te worden benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet in het kader van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorafgaand aan het nemen van de beslissing werden voorgelegd. Verzoekers slagen er dan ook niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen of het geheel van de argumenten die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten uit de aanvraag de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In een tweede middel, gericht ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting, van het hoorrecht, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, van de artikelen 3, 12, 16, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“- M.b.t. de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 4 september 2017 (4 x Bijlage 13):

Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw.

Schending van art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + van de artikelen 3 & 12 & 16 & 28 & 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

De bestreden bevelen (dd. 4 september 2017) (4 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 4 september 2017) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 7 oktober 2017.

Hieruit blijkt de verknachtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 4 september 2017 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 4 september 2017 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 4 september 2017 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 4 september 2017.

Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de vier Bevelen dd. 4 september 2017.

Verzoekers verblijven in België sedert november 2009.

Verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd.

Sedert hun aankomst in België hebben verzoekers en hun inmiddels meerderjarig geworden kinderen V. en G. hechte sociale banden opgebouwd in de Gemeenten waar zij de voorbije acht jaren hebben geleefd.

Indien verzoekers het grondgebied zouden moeten verlaten, dient de scholing van V. te worden stopgezet en houdt dit een onderbreking in van het schooljaar.

Een terugkeer naar het land van zijn ouders leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolstelsel dat V. niet kent aangezien hij in België bijna acht jaar lang naar school gaat.

V. gaat sedert het schooljaar 2009-2010 tot op heden ononderbroken naar school in waar hij goede schoolresultaten behaalt en beoefent in België zijn hobby's.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

... 4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015."

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van de vier Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 4 september 2017 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur (acht jaren) van verzoekers in België en evenmin over het feit dat V. en G. vanaf hun jonge leeftijd zonder onderbreking in België hebben geleefd

en geen band met het land van herkomst van hun ouders hebben ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 4 september 2017 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 juni 2015, zonder met één woord te spreken over het jarenlang verblijf in België van verzoekers en hun twee zonen, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 4 september 2017.

Indien verzoekers dienaangaande zouden zijn gehoord geweest door het Gemeentebestuur van Sint-Truiden, hadden zij meer inlichtingen kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfssituatie in België en hun totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Armenië.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende hun langdurig verblijf in België en het lopende schooljaar van V., dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

- *Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

- *De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*

- *De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*

- *Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- *haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).*
- *artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.*
- *artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.*

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- *de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.*
- *de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).*

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014), had verweerder aan verzoekers op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

** Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :*

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun intussen meerderjarig geworden kinderen sinds november 2009 in België woonachtig zijn.

V. loopt nog steeds school in België.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekers hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen dd. 4 september 2017 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat :

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2015,."

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers verregaande inspanningen hebben geleverd om zich te integreren en dat de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats hun verzoek tot verkrijgen van een verblijfsmachtiging ondersteunt.

In het administratief dossier bevinden zich eveneens bewijzen over het schoollopen van V..

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Armenië) het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 4 september 2017 (waaronder de vier Bevelen om het grondgebied te verlaten : 4 x Bijlage 13) te worden vernietigd."

2.4 Betreffende de aangevoerde schending van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er vooreerst op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat het door hen ingeroepen artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Bijgevolg kunnen zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

Verzoekers betogen dat er een verknochtheid bestaat tussen de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen en dat met het oog op de rechtszekerheid in het belang van een goede rechtsbedeling de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer dienen te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Dit betoog is echter niet dienstig nu uit het hogerstaande blijkt dat verzoekers geen gegronnd middel hebben aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat een vernietiging ervan niet aan de orde is.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de bestreden bevelen elk worden gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zijnde het verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft voor elke verzoekende partij tevens aan dat hij of zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De bestreden bevelen vermelden dan ook de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekers betwisten deze overwegingen niet.

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd nagegaan of verzoekers buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen zouden toelaten om hun aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk door middel van de eerste bestreden

beslissing. Verzoekers verwijzen in het tweede middel, wat de concrete elementen *in casu* betreft, opnieuw onder meer naar hun verblijf in België sinds november 2009, het feit dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, de opgebouwde sociale banden, de scholing van de kinderen, de herintegratie bij terugkeer, de hobby's en de afwezigheid van de banden met het land van herkomst. Het blijkt echter dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden betekend aan verzoekers. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds standpunt heeft ingenomen over de aangevoerde elementen. De gemachtigde geeft aan om welke redenen deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekers kunnen bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden bevelen werd genomen en ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in de bestreden bevelen. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer voorhouden dat zonder enig verder onderzoek te verrichten hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Tevens hebben zij de mogelijkheid benut om beroep in te stellen bij de Raad. Zoals hoger vastgesteld, werd echter geen gegrond middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekers de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest aanvoeren, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoekers de hoorplicht aanvoeren als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Nog daargelaten de vraag of dit beginsel in het kader van de thans bestreden beslissing van toepassing is, dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekers opgelegde nadelige beslissingen leiden indien zij bij het vervullen van hun hoorrecht informatie kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissingen niet te nemen dan wel minder nadelige beslissingen te nemen.

Verzoekers geven na hun theoretisch betoog aan dat zij, indien zij gehoord zouden zijn geweest “door het Gemeentebestuur van Sint-Truiden”, meer inlichtingen hadden kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfssituatie in België, het totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Armenië en het lopende schooljaar van V.

De Raad merkt op dat verzoekers de mogelijkheid hadden om de nodige inlichtingen te verschaffen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er wordt overigens gemotiveerd omtrent voormelde elementen in de eerste bestreden beslissing. Het weze herhaald dat deze beslissing op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de bestreden bevelen zodat niet kan worden verwacht dat deze elementen nogmaals worden herhaald in de bevelen. De Raad stipt daarbij voor de goede orde aan dat het louter inroepen van elementen van integratie en het schoollopen of het indienen van voormelde aanvraag met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, geen automatische gevolgen hebben voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de betrokkene geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert dit dat ten aanzien van haar maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen “bij alle handelingen betreffende kinderen”. De Raad stelt vast dat de zonen, zijnde derde en vierde verzoeker, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing meerderjarig waren. Desalniettemin werd gemotiveerd over hun schoolcarrière en dergelijke. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3, 12, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wat het hoger belang van het kind betreft, dringt dezelfde vaststelling zich op. De Raad merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechten verdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier bovendien dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de (andere) elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de synthesesnota van 24 augustus 2017 staat het volgende vermeld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

1) Hoger belang van het kind

-> geen elementen, alle betrokkenen zijn meerderjarig

2) Gezin- en familielevens

-> gezinseenheid blijft behouden

3) Gezondheidstoestand –

> betrokkenen beroepen zich in huidige aanvraag niet op medische elementen en leggen ook geen medische stukken voor. Het administratief dossier bevat twee aanvragen 9ter waarvan de eerste ongegrond en de tweede onontvankelijk werd afgesloten. De eventuele medisch elementen werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. (...)”

Verzoekers betogen vervolgens onder de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM dat verzoekers samen met hun intussen meerderjarig geworden kinderen sinds november 2009 in België woonachtig zijn, dat V. nog steeds schoolloopt in België, en dat rekening diende te worden gehouden met hun privéleven, de lange duur van hun verblijf in België en hun gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekers de schending aanvoeren, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad merkt op dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vaststelling dat de zonen, zijde derde en vierde verzoeker, meerderjarig zijn, stelt de Raad vast dat ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing werd genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten zodat er geen sprake is van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

De Raad merkt tevens op dat de door verzoekers aangevoerde elementen reeds zijn onderzocht in het kader van de aangevoerde buitengewone omstandigheden, doch niet werden weerhouden. Zij slagen er dan ook niet in om hinderpalen aan te tonen die een terugkeer zouden belemmeren.

Daarenboven weze het herhaald dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk dat een onderzoek werd gevoerd waarbij rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen. Dit is eveneens het geval betreffende de elementen in het kader van hun privéleven. Verzoekers wisten overigens op het moment dat zij een privéleven creëerden dat het voortbestaan ervan onzeker was omwille van hun precair verblijf. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en is er geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Bijgevolg kan worden verwezen naar hogerstaande bespreking van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de afwegingen zoals gemaakt in de synthesesnota van 24 augustus 2017. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN